

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a JUDr. Aleše Korejtky v právní věci

žalobce: **nezl. T. M. V.**
státní příslušností Vietnamská socialistická republika
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 11. 2019, č. j. MV-138294-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce, státní občan Vietnamské socialistické republiky, se narodil na území České republiky dne X. X. 2019. Otec žalobce, pan T. V. P., který na území ČR pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, jako žalobcův zákonný zástupce za něj jako cizince narozeného na území ČR podal žádost o povolení k trvalému pobytu dle § 88 odst. 3

zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“).

2. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 8. 2019, č. j. OAM-2667-18/TP-2019, byla žalobcová žádost dle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, zamítnuta pro nepotvrzení důvodů uvedených v žádosti o trvalý pobyt podle § 66 odst. 1 písm. d) téhož zákona. Podle správního orgánu I. stupně nebylo prokázáno společné soužití žalobce s rodičem, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu.
3. K odvolání žalobce vydala žalovaná rozhodnutí ze dne 1. 11. 2019, č. j. MV-138294-4/SO-2019, kterým odvolání zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Žalovaná poukázala na výpověď matky žalobce, paní B. T. T., že s žalobcovým otcem nežije, otec za žalobcem jezdí na návštěvy. Matka žalobce podle svého tvrzení nemá partnerský vztah s žalobcovým otcem, který má na území manželku a další děti. Žalovaná neshledala žádný důvod, pro který by výpověď žalobcovy matky mohla být označena za nevěrohodnou.
4. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“). V této žalobě namítal nedostatečné zjištění stavu věci a nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí.
5. Podle žalobce správní orgány opírají své závěry o výsledch matky žalobce, přestože žalobce ve svém odvolání popřel tvrzení, že se svým otcem nežije ve společné domácnosti. Otec žalobce má vztah s žalobcovou matkou a sdílí společnou domácnost, jakož i plánují uzavřít manželství. Žalobce rovněž vytkl správnímu orgánu, že otci žalobce neumožnil se „vyjádřit k řízení při výslechu“. Ke dni vydání rozhodnutí pak nebyla provedena ani dodatečná pobytová kontrola. Správní orgány rovněž pominuly, že ust. § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců požaduje, aby důvodem dané žádosti bylo soužití cizinců do budoucna, nikoli v době podání žádosti. Otec žalobce má partnerský vztah s žalobcovou matkou a domluvili se, že budou žít ve společné domácnosti. K tomuto činili nezbytné kroky a aktuálně již spolu žijí, a tedy je splněna podmínka požadovaného pobytu, přitom tak tomu bylo již ke dni vydání rozhodnutí.
6. Žalobce dále namítal nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců s tím, že v napadeném rozhodnutí absentovala úvaha o posouzení přiměřenosti.
7. Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.
8. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě zrekapitulovala argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí a navrhla žalobu zamítnout.
9. Soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud o věci samé rozhodl bez veřejného projednání věci v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.

10. Podle § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců narodí-li se cizinec na území, považuje se jeho pobyt na tomto území po dobu pobytu jeho zákonného zástupce, nejdéle však po dobu 60 dnů ode dne narození, za přechodný, není-li dále stanoveno jinak. Podle odst. 3 pobývá-li zákonný zástupce narozeného cizince na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, je povinen v době podle odstavce 1 podat za narozeného cizince žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, nebo o udělení povolení k trvalému pobytu. V případě podání žádosti o povolení trvalého pobytu se pobyt narozeného cizince od okamžiku narození do právní moci rozhodnutí o této žádosti považuje za pobyt trvalý.
11. Podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců na území.
12. Z odkazovaného ustanovení vyplývá, že se povolení k trvalému pobytu vydá v případě, že jsou kumulativně splněny tři podmínky: (i.) žadatel je nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem (ii.) cizince, který má na území ČR povolen trvalý pobyt, a (iii.) důvodem žádosti musí být společné soužití žadatele s tímto cizincem [srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“; rozhodnutí správních soudů jsou dostupná z: www.nssoud.cz) ze dne 23. 2. 2018, č. j. 5 Azs 306/2017-24, nebo ze dne 25. 10. 2019, č. j. 10 Azs 291/2018-26].
13. Zákon o pobytu cizinců nedefinuje pojem „společné soužití“, nicméně se musí jednat o situaci, kdy rodič s dítětem skutečně žije, resp. sdílí s ním společnou domácnost (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 2. 2018, č. j. 5 Azs 306/2017-24, bod 13). Pojem „společná domácnost“ vykládá NSS v ustálené judikatuře jako domácnost tvořenou fyzickými osobami, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby (srov. rozsudky NSS ze dne 3. 3. 2010, č. j. 9 As 6/2010-73, ze dne 31. 5. 2016, č. j. 6 Azs 58/2016-40, či ze dne 6. 10. 2016, č. j. 7 Azs 75/2016-37). Občasné vypomáhání s úhradou nákladů (např. za šaty či obuv) nebo vzájemné navštěvování však samo o sobě za vedení společné domácnosti považovat nelze (např. rozsudky NSS ze dne 26. 3. 2014, č. j. 9 Azs 49/2014-27, nebo ze dne 20. 6. 2018, č. j. 3 Azs 133/2017-27).
14. Ze správního spisu plyne, že v rodném listě je jako žalobcův otec uveden pan T. V. P. Ten na území České republiky pobývá na základě povolení k trvalému pobytu. V daném případě tedy jsou splněny podmínky ad (i.) a (ii.), tedy žalobce je nezletilým dítětem cizince, který má na území ČR povolen trvalý pobyt. V průběhu správního řízení však nebylo prokázáno splnění podmínky ad (iii.), tedy společné soužití žalobce s jeho otcem.
15. Matka žalobce, paní B. T. T., při podání svědecké výpovědi před správním orgánem I. stupně dne 31. 5. 2019 mimo jiné uvedla, že s otcem dítěte, panem T. V. P., nebydlí. Seznámili se asi před dvěma lety, když přijela do České republiky. Pan T. V. P. není jejím manželem (je svobodná), on momentálně žije se svojí manželkou. Po narození dítěte jezdí častěji na návštěvu. Se svědkyní má dítě, ale partnerský vztah spolu nemají. Svědkyně bydlí ve Ch. spolu se známým a se dvěma syny otce jejího dítěte (nezl. žalobce). Svědkyně chce zůstat v České republice, pan T. V. P. se chystá přestěhovat do Ch. a už tam pracuje, asi se chce přestěhovat i s manželkou, svědkyně chce zůstat sama.

16. Krajský soud ve shodě se správními orgány shledal tuto svědeckou výpověď žalobcovy matky věrohodnou. Není zřejmé, proč by svědkyně měla v této záležitosti uvádět nepravdivé údaje. K tomu lze podotknout, že k výsledku byl v dané záležitosti předvolán i žalobcův otec, přičemž předvolání mu bylo řádně doručováno na adresu H., D. Otec žalobce si však zásilku nevyzvedl, ačkoliv byla řádně uložena a bylo mu zanecháno poučení. Uvedená adresa byla přitom v době doručování písemnosti adresou místa hlášeného pobytu cizince. Navíc i v žádosti o trvalý pobyt, kterou za žalobce podal jeho otec, jako svoji adresu bydliště (tedy adresu bydliště otce žalobce jako žadatele) uvedl právě tuto adresu. Předvolání k výsledku tedy bylo otci žalobce řádně doručováno, žalobcův otec se ovšem k danému výsledku bez omluvy nedostavil.
17. Dále soud konstatuje, že otci žalobce byla doručena výzva správního orgánu I. stupně k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, na kterou žalobcův otec nikterak nereagoval (i z tohoto důvodu a vzhledem k nedostavení se otce žalobce k výsledku nemůže obstát argumentace o tom, že správní orgán „neumožnil otci vyjádřit se k řízení při výsledku“; otec žalobce měl možnost se vyjádřit, ovšem nevyužil ji). Teprve v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce prostřednictvím svého otce začal tvrdit, že žalobce se svým otcem sdílí společnou domácnost. Toto své tvrzení ovšem nijak neprokázal, a to ani v průběhu odvolacího řízení, ani následně v rámci řízení před soudem. Soud proto toto tvrzení považuje za nepodložené. Pravdivosti tvrzení, že žalobce se svým otcem realizuje společné soužití, pak nenasvědčují ani výsledky pobytové kontroly provedené policejním orgánem dne 8. 4. 2019 na adrese U., Ch.
18. Jestliže žalobce se svým otcem, který na území ČR pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, nesdílí společnou domácnost a jeho otec jej pouze navštěvuje (byť se může jednat o návštěvy relativně časté, jak se podává z výsledku žalobcovy matky) a současně matka nezl. žalobce, v jejíž péči se nezl. žalobce nachází, výslovně vyjádřila úmysl nesdílet s otcem nezl. žalobce společnou domácnost, neboť ten žije se svojí manželkou, pak zjevně nemůže být naplněna podmínka společného soužití [shora vymezená podmínka ad iii.)] ve smyslu § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Za této situace soud uzavřel, že stav věci byl zjištěn v dostatečném rozsahu, a to tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu). Současně nedošlo ani k porušení žádné ze základních zásad činnosti správních orgánů, jak nekonkrétně namítal žalobce v žalobě. Správní orgány přitom své závěry adekvátně odůvodnily, žalované rozhodnutí tak nelze považovat za nepřezkoumatelné.
19. Žalobce, resp. jeho otec, nepředložil správním orgánům ani zdejšímu soudu žádné relevantní a blíže konkretizované tvrzení (natožpak důkaz) o tom, že žalobce se svým otcem realizuje nebo v budoucnu bude realizovat společné soužití, ať již i spolu s žalobcovou matkou, nebo bez ní. Bez jakéhokoliv důkazu (žalobcův otec pak ani nepřevzal řádně doručované předvolání ke své výpovědi, a tudíž se k ní nedostavil) předložil toliko tvrzení o tom, že se s matkou žalobce „domluvili, že budou žít ve společné domácnosti. K tomuto činili nezbytné kroky a aktuálně již spolu žijí“, přičemž „plánují uzavřít manželství do budoucna“ (viz str. 5 žaloby), nebo že „žadatel vede se svým otcem společnou domácnost“ (viz str. 3 odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Tato tvrzení jsou přitom v přímém rozporu se svědeckou výpovědí žalobcovy matky ze dne 31. 5. 2019 (sdělila, že s žalobcovým otcem nemá partnerský vztah, nežijí ve společné domácnosti a žalobcův otec se v blízké době přestěhuje do Ch. patrně i se svojí manželkou), a proto je soud považuje za nepodložená a účelová. Vzhledem k uvedenému je patrné, že ze strany

žalobce, resp. jeho otce, nebylo žádným způsobem prokázáno (ani konkrétně a relevantně tvrzeno) ani plánované soužití těchto dvou osob v budoucnosti. Dílčí závěry rozsudku NSS ze dne 23. 2. 2018, č. j. 5 Azs 306/2017-24 [žádost o povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nelze zamítnout pouze z toho důvodu, že společné soužití žadatele a jeho rodičů v době rozhodování správního orgánu dosud neprobíhá, neboť žalobce žil a studoval ve Vietnamu], na které žalobce patrně odkazoval ve své žalobě, tudíž nejsou přílehlavé na nyní posuzovaný případ, kde v řízení nebylo prokázáno (ani konkrétně tvrzeno) jakékoliv společné soužití žalobce s jeho otcem, ať již v současné době, nebo v budoucnosti, a provedené dokazování naproti tomu prokázalo opak.

20. Podle judikatury NSS důkazní břemeno v řízení vedeném na základě žádosti leží primárně na žadateli, nikoliv na správním orgánu (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60, ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017-36, ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016-192, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 6 As 7/2015-26, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38, ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018-31, či ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017-28). Např. v posledně odkazovaném rozsudku NSS uvedl, že „*břemeno tvrzení a důkazní o vylíčení otázek soukromého života tíží stěžovatele*“. Žalobce, resp. jeho otec neunesl nejen své břemeno důkazní, ale ani břemeno tvrzení. Jeho tvrzení o společném soužití žalobce a jeho otce (v žalobě dokonce uvedl i tvrzení o společném soužití žalobce s oběma jeho rodiči) jsou blíže nespecifikovaná, bez bližších podrobností a dále bez jakýchkoliv předložených důkazů (nebyly předloženy kupříkladu žádné společné fotografie, nebyl navržen opakovaný výslech matky žalobce, popř. dalších osob, které by mohly toto tvrzení prokázat), pročez je soud považuje za účelová. Správním orgánům je toliko vytýkáno nedostatečné zjištění skutkového stavu věci, aniž by žalobce, resp. jeho otec unesl své břemeno tvrzení a důkazní o vylíčení otázek soukromého života. Skutečnost, že otec žalobce nebyl v řízení před správními orgány vyslechnut, je pak důsledkem jeho procesní pasivity, nikoliv pochybením správních orgánů. S ohledem na shora vyslovené závěry pak soud považuje konání případné další pobytové kontroly (jak navrhoval žalobce) za nadbytečné.
21. Správní orgány ze shora vyložených důvodů nepochybily, jestliže žalobcovu žádost zamítly. Učinily tak přitom zcela správně v souladu s § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, podle něhož ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.
22. Žalobce rovněž namítal porušení § 174a zákona o pobytu cizinců. Podle odst. 1 při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Podle odst. 3 přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.

23. V rozsudku NSS ze dne 17. 10. 2019, č. j. 9 Azs 230/2019-53, je uvedeno: „[I] tehdy, kdy zákon o pobytu cizinců výslovně posouzení přiměřenosti dopadů podle § 174a tohoto zákona nestanoví, je třeba se touto otázkou zabývat (ač ve většině případů k nepřiměřenému zásahu z povahy věci nedojde) a přímo aplikovat čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (zákon č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“), který stanoví, že každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 - 29, a ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016 - 53). Článek 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. S nepřiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života se proto musejí správní orgány vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona, a nic na tom nemění ani odst. 3 § 174a zákona o pobytu cizinců, který byl do tohoto ustanovení nově doplněn s účinností od 15. 8. 2017 a který stanoví, že přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016 - 53). Taktéž otázka charakteru pobytového oprávnění, tedy zda se jedná o pobyt přechodný nebo pobyt trvalý, nemá dle Nejvyššího správního soudu žádný vliv na přímou aplikovatelnost čl. 8 Úmluvy, resp. na povinnost zabývat se přiměřeností dopadů vydaných rozhodnutí (shodně srovnej odst. [31] a [32] odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 - 30, nebo odst. [31] odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39). V rozsudku ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Azs 24/2019 - 27, Nejvyšší správní soud zároveň dovodil, že výše uvedené závěry lze přiměřeně vztáhnout i na případy zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců.“
24. Shora vyslovené závěry lze nepochybně vztáhnout nejen na případ zamítnutí žádosti o trvalý pobyt dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, nýbrž i dle § 75 odst. 1 písm. h). Přestože tedy v § 174a odst. 3 je stanoveno, že přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví [což není případ dle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců], i v daném případě se přímo aplikuje čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a je třeba takovou úvahu provést.
25. Žalovaná v napadeném rozhodnutí na str. 4 mimo jiné uvedla, že pokud rodiče žalobce upraví své osobní poměry tak, že nebude pochyb o tom, že společné soužití skutečně realizují, žalobci nic nebrání v podání nové žádosti dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Taková úvaha je velmi stručná, nicméně dle závěru soudu z ní je dostatečně zřejmé, že žalovaná neshledala nepřiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Krajský soud k tomu doplňuje, že žalobce je nezletilým cizincem ve věku pouhého jednoho roku a oba jeho rodiče pobývají na území České republiky na základě povolení k trvalému (otec), resp. dlouhodobému pobytu (matka). V případě žalobce si proto jen stěží lze představit uložení správního vyhoštění a naopak žalobci skutečně nic nebrání v podání nové žádosti o trvalý pobyt dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců (v případě, že dojde k úpravě osobních poměrů žalobcovy rodiny), popř. v podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území dle § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (v případě žalobce je třeba zvážit i splnění podmínek pro upuštění od osobního podání žádosti dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců; soudu však v této fázi nepřisluší závazně posoudit, zda tyto podmínky jsou skutečně naplněny, neboť to je primárně

úkolem orgánů veřejné správy v případném řízení o udělení pobytového oprávnění). Z výše uvedených důvodů je patrné, že žalobci zjevně bezprostředně nehrozí uložení správního vyhoštění a naopak žalobce může využít institutů předpokládaných zákonem o pobytu cizinců. Žalobou napadené rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně proto nepředstavuje nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Z těchto důvodů soud uzavřel, že žalovaným rozhodnutím nebylo postupováno v rozporu se zájmy dítěte ve smyslu čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Na okraj krajský soud podotýká, že i NSS ve shora odkazovaném rozsudku č. j. 9 Azs 230/2019-53 (viz bod 17) dovedl, že ve většině případů k nepřiměřenému zásahu z povahy věci nedojde. Nyní posuzovaný případ není natolik mimořádný (a ostatně žádné relevantní tvrzení o opaku nepřednesl ani sám žalobce), že by bylo třeba dojít k opačnému závěru.

26. Krajský soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšné žalované náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Pardubice 23. července 2020

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu